

Els Aiguamolls de l'Empordà, aïllats

Ja fa temps que els ecòlegs van descobrir que els espais naturals han de tenir una extensió mínima, per poder assegurar la protecció dels animals i vegetals que hi viuen. Sense aquesta superfície mínima, el nombre d'exemplars de moltes espècies és molt petit i, a la llarga, acaben desapareixent. Als països més intensament urbanitzats, com el nostre, molts espais protegits són massa petits, sovint perquè es van salvar in extremis de la transformació agrícola o urbanística que va afectar als espais situats al seu voltant.

Aquest greu problema de molts espais naturals europeus es pot atenuar —encara que no amb una eficàcia total— amb els anomenats corredors o connectors biològics, franges de territori en bones condicions que permetent el pas de exemplars de diverses espècies entre espais naturals de petites dimensions.

El Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà és un dels espais protegits catalans que necessita de connectors biològics, doncs està situat en una plana on els usos humans són intensius i, en moltes zones, incompatibles amb el manteniment d'una elevada biodiversitat. La plana empordanesa ha assistit en els darrers anys a un gran creixement urbanístic, a la proliferació de noves infraestructures i a la intensificació de l'agricultura. Els Aiguamolls de l'Empordà, amb 5.000 hectàrees protegides fa ara vint anys, han aguantat, però els recs, els olivars, les fileres d'arbres entre camps, és a dir, les artèries que el mantenen en contacte amb la resta d'espais naturals, estan desapareixent amb celeritat. Actualment, un teixó o una granota tenen més dificultats per anar dels Aiguamolls fins al Montgrí, l'Albera o el Cap de Creus que no pas fa vint anys, per molt que ara tinguem més espais protegits sobre el paper.

Precisament els connectors més amenaçats en l'actualitat són els que comuniquen els Aiguamolls amb el Cap de Creus. Nous polígons industrials i zones residencials creixen com bolets a banda i banda de la carretera que comunica Roses amb

Vilajuïga, sobretot als termes municipals de Roses, Pau i Palau Saverdera. L'agressió més recent —que no la darrera, si consultem els plans generals d'aquests municipis— són les obres de construcció de la zona industrial de Roses, que suposa la destrucció del millor connector biològic entre Aiguamolls i Cap de Creus, a més d'una zona d'enorme valor paisatgístic.

I és que la salvaguarda de franges naturals o d'ús agrícola extensiu entre els espais protegits no és només una fal·lera dels biòlegs, que volen que els seus animals circulin sans i estalvis per la comarca, sinó que té implicacions més importants. Volem que la plana altempordanesa esdevingui una mena de Vallès, amb un continu urbà difús, de casetes, polígons industrials i autovies, esquitxat per algunes

illes verdes on anar a passejar? O preferim una comarca amb pobles bonics i definits, i on el paisatge secular d'olivars, vinyes i fileres d'arbres tallant la tramuntana es mantingui com a part del nostre patrimoni, igual que fem amb les ermites romàniques?

Un cop més, la manca de planificació territorial i uns interessos locals més que discutibles, estan amenaçant la conti-

... Un cop més, la manca de planificació territorial i uns interessos locals més que discutibles, estan amenaçant la continuïtat en el temps dels Aiguamolls i dels paisatges agrícoles seculars de la comarca ...

nuïtat en el temps dels Aiguamolls de l'Empordà i dels paisatges agrícoles seculars de la comarca. Cal tenir en compte que, de les agressions que es fan al territori, la urbanització és la més persistent i, en la majoria dels casos, completament irreversible. Per això cal demanar al nou govern de la Generalitat que doni prioritat a l'ordenació del territori, doncs massa pressions i interessos existeixen sobre la fràgil plana empordanesa com per deixar-la en mans del especulador. I que, urgentment, paralitzi les obres i projectes que estan provocant la destrucció dels connectors ecològics entre els Parcs Naturals dels Aiguamolls de l'Empordà i del Cap de Creus. Hem de saber veure que hi ha coses que després no tenen remei.

Deli Saavedra
Biòleg